

Cornel George Popa

Cei care mor și cei care vor muri

Aventurile unui bibliotecar

roman

POLIROM
2016

Colecția „Ego. Proză” este coordonată de Lucian Dan Teodorovici.

© 2016 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrierii a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © konradbak/Depositphotos.com

Foto autor: © Mirela Necula

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1,
et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

POPA, CORNEL GEORGE

Cei care mor și cei care vor muri: aventurile unui bibliotecar /
Cornel George Popa. – Iași: Polirom, 2016

ISBN print: 978-973-46-6078-0

ISBN eBook: 978-973-46-6098-8

ISBN PDF: 978-973-46-6099-5

821.135.1-31

Printed in ROMANIA

Era foarte cald, dar și bine: o boare ușoară de vînt împingea din cînd în cînd aerul și, în plus, nu mă deranja nimeni.

Parcă eram pe-un platou pustiu de filmare, atît de ireal părea totul: și cum cădea soarele printre copaci; și aleea aceea goală; și liniștea; și pustietatea; și lacul clipocind alături; și eu, pe bancă, relaxat, cu pălăria mea, deja celebră în cartier, pe cap, privind în zare, cu un zîmbet mulțumit desenat discret pe față.

Prefer să ies la ore cînd de obicei nu prea iese multă lume: dimineața devreme, seara foarte tîrziu, după ora unsprezece, sau, ca astăzi, în miezul zilei, fiindcă m-am săturat să tot fiu oprit și să dau explicații.

Oamenii au auzit, discută între ei, sănăcurioși, nu găsesc destule explicații și atunci întrebă direct sursa.

Eu sănăsursa și totodată motivul principal al bîrfelor din cartier.

Unul dintre ele, desigur. N-am aroganță să consider să aş fi centrul de interes al tuturor, însă în rîndul pensionarilor mă disting clar ca vedetă locală.

Bâtrînii și bâtrînele din parc, în special, mă opresc și mă întrebă.

Mulți sănt ușor intimidați de renume, de aerul meu posac, de ținută și, mai ales, de pălărie. Nimeni nu mai poartă în cartier aşa ceva.

E un model Humphrey Bogart, însă albă și de vară. Se vede că a costat ceva bani, iar banii, adesea, intimidează mult mai mult decât vorbele sau aspectul fizic.

Ies cu pălăria aceasta, ca semn distinctiv, aproape ostentativ, și dimineața devreme, și seara tîrziu.

Plus că mi-am lăsat și barbă.

Cu o barbă atât de mare și o pălărie *à la* Humphrey Bogart pe cap nu poți să nu te remarci.

N-am făcut-o în mod special: aşa mi-a venit.

În afara de acele două săptămîni cînd așteptam telefonul Angelei și nu m-am bărbierit, n-am purtat niciodată barbă. Nici cînd eram tînăr, nici după aceea. Niciodată. Cu nici o ocazie.

A murit Angela, am înmormînat-o și eu tot bărbierit am fost, atât la înmormîntare, cît și după, fiindcă asta era imaginea mea și aşa mă obișnuisem să umblu de zeci de ani.

Am avut revelația într-o dimineată, cînd mă bărbieream, ca de obicei, și am zis: de ce nu? Dacă nu acum, atunci cînd? Si dacă nu eu, atunci cine, în numele meu?

A fost ca o joacă de om bătrân: hai să vedem ce iese dintr-asta, am zis, și dacă îmi place... sau mi se pare... interesant, o păstrează.

Eu să-mi las barbă, pentru prima oară în viață, la 73 de ani! Cine și-ar fi închipuit?

Surprinzător, dar mi-a convenit.

În primele zile arătam ca un cerșetor din colțul străzii, însă după două-trei săptămâni, cînd s-a mai aşezat și a început să prindă formă, noua deghizare parcă mă transformă complet: aveam aerul unui fel de artist la pensie.

Chiar am exclamat într-o zi, vorbind singur, cînd mi-o aranjam din foarfece, în oglindă: ce aspect de artist ai, moșule! Un artist fără operă... Aerul e, dar opera, ia-o de unde nu-i...

Cam pe-atunci mi-a venit ideea să scriu o carte.

Prima și ultima mea carte. Ultima... carte, la modul propriu.

Figură ai, mi-am zis, operă îți mai trebuie și gata: ești creator înregistrat. Ai certificat.

Copiii s-au mirat primii.

— Tată, ce-i cu tine? a întrebat Alexandra văzîndu-mă.

(Ea mă vizitează cel mai des și-mi telefonează aproape săptămînal. Băieții – de fapt, bărbații –, ca băieții: mai neglijenți, mai neatenți. Trec o dată

pe lună, dacă trec, și-s mereu grăbiți, dornici să plece și să scape de această „obligație“ filială, care-i cam incomodează. Și adevărul e că Angela ne legă pe toți. Fără ea, lucrurile s-au spart și echilibrul dinainte a pierit. Mama totdeauna reprezintă, în orice familie, mai mult decât tata. Mama e baza. Tata e... auxiliar.)

Alexandra a remarcat prima. Nu trecuseră două-trei zile de la hotărîrea mea – amuzată – de a-mi lăsa barbă și ea a observat schimbarea.

— Ce să fie? am zis încurcat, prefăcîndu-mă că nu înțeleg.

— Ești nebărbierit! a subliniat ea, atingîndu-mi obrazul cu mâna. Ai rămas fără lame sau... ai vreo iritație?

— Nu, am spus, n-am rămas fără lame...

— Și atunci? De ce nu te-ai bărbierit? Arăți schimbat... cu barba asta...

— Să vezi ce schimbat voi fi peste vreo două săptămîni...

— Poftim? a arcuit ea sprîncenele. Ce vrei să spui?

— Exact ce-am spus.

— Adică?

— Adică îmi voi lăsa barbă! Nu știu cât. O lună, două, tot timpul, habar n-am. Dar vreau să încerc. Asta e.

Alexandra a tăcut.

Și-a băgat bărbia în piept și și-a încrucișat brațele. Hait, m-am gîndit, ăsta e semn rău: nu-i convine. Începe războiul.

De mică, ori de câte ori nu-i convenea ceva sau o certam, tăcea încăpăținată, băgîndu-și bărbia în piept. De prin liceu a început să-și încrucișeze și brațele la piept. Una peste alta, nu era de bine.

— Tată, s-a lansat ea pe un ton deloc promițător, am auzit, în ultima vreme... tot soiul de lucruri. Ba că faci aia... ba că faci ailaltă... Știi tu... nu-ți mai reamintesc... că mi-e jenă. N-am zis nimic. Nu te-am întrebat... nu ți-am bătut obrazul... M-am abținut, să știi... E tata... am zis... trece printr-o perioadă grea... e singur... se plătisește... timpul i se pare... foarte lung... n-are prieteni... n-are activități... hai să fiu înțelegătoare. Cu sportul, ce să zic?, mai treacă-meargă, dar în rest...

— Ce faci, Alexandra? am întrebat. Mă judeci? Îmi dai lecții? Și ce-ți pasă ție de ce spun unii sau alții? Așa te-am crescut eu?

A fost rîndul ei să tacă.

Atacul meu fusese violent. Nu dădusem înapoi, nu mi-am găsit justificări, ba dimpotrivă: i-am sărit la beregată, cu autoritatea mea de părinte.

— Tată, a început ea din nou, după o pauză de gîndire: știi cît de mult te iubesc. Și știu că și tu mă iubești. Am fost copilul tău preferat. Acum că suntem doar noi doi, recunoaște: am fost copilul tău preferat. Ne-ai iubit pe toți egal, dar mie mi-ai acordat cea mai mare atenție... probabil și fiindcă eram fată... și că m-am născut ultima. Fata tatii cea frumoasă, deșteaptă și cuminte, aşa-mi spuneai mereu... nu? Țin minte. N-am uitat. Mereu m-ai ocrotit și mi-ai luat apărarea, chiar și cînd eram vinovată. E o fetiță, spuneai, ce vreți de la ea? Recunoaște că a fost aşa...

— Da, am spus îmbunat. Și e normal. Fetele, în general, plac tatilor mai mult decît băieții... Și mezină... și fetiță... da, eram topit...

— Ei, întrebarea e: mai ești?

Ataca dur Alexandra. Eram încercuit. Trebuia să mă predau ori merita să mor în luptă? Însă luptă cu cine? Cu fetița mea cea frumoasă, deșteaptă și cuminte? Cu minunea vieții mele? Am lăsat, învins, armele la pămînt.

— Da, am spus, mai sunt. Sunt la fel de topit, chiar dacă, între timp, ai mai crescut un pic...

A zîmbit, victorioasă și fericită. Apoi a venit și m-a luat în brațe. Am stat aşa, strîns, fără să ne spunem nimic, mai multă vreme. M-a sărutat pe amîndoi obrajii.